

Budapest

Rökk Szilárd-uteza 27.

A KITARTÁS

KÖLCSÖNÖSEN SEGÉLYEZŐ EGYESÜLET HETILAPJA

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben és vidéken postaküldéssel 12 korona.

Az előfizetők baleset általi halál, állandó vagy részleges munkaképtelenség esetére a *Nemzeti Baleset Biztosító Részvénytársaságnál* 2000 koronára vannak biztosítva.

A »Kitartás« című jótékonyági egyesület alapszabályait a nagymagyar királyi Belügyminiszterium 48.314.900. szám alatt jóváhagyta.

Az egyesület igazgatósága:

Elnök: *benedekfalvi Dr. Luby Gyula* m. á. v. titkár és ügyész.Igazgatók: *Kubik Béla* orsz. képviselő, *Dr. Békéssy Ferencz* m. á. v. ügyész*Ilkey László* székesfevárosi hiv. főnök, *Dr. Bankos Károly* m. á. v. f.,*Nagy Józsa* m. á. v. titkár, *Horváth István* mozdonyfőszereelő.

Az egyesület tagjait illető kedvezmények.

A tagsági jogosultság első évében:

a) Baleset folytán bekövetkező halál esetén 2000 korona baleseti segélyben.

b) Baleset folytán beállott teljes vagy részleges munkaképtelenség esetén a tag 2000 korona arányában egy meghatározott százalék szerinti összeggel kárpóttatik.

A második évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első évben.

b) Ha a tag elhal, az általa a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 500 korona halálzási segély fizetettik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona halálzási segély fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A harmadik évben:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első és második évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezményezettnek 1000 korona halálzási segély adatik.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 300 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, 6 héten át hetenkint 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

A negyedik évtől kezdve:

a) Baleset elleni biztosításban, úgy mint az első, második és harmadik évben.

b) Ha a tag elhal, a tag által a belépéskor megnevezett kedvezménye-

zettnek 2000 korona halálzási segély fizetettik ki.

c) Ha a tag neje elhal, a férjnek 500 korona fizetettik.

d) Ha a tag 4 héten túl beteg, hetenkint, 6 héten át, 10 korona betegsegélyre tarthat igényt.

Ezek képezik a biztosítottaknak *A)* csoportját, míg azok, akik *B)* csoportba óhajtanak belépni, az itt felsorolt pénzbeli kedvezményeknek csupán felét kapják.Ezen kedvezmények ellenértéke fejében az utóbbi csoportba belépők az első évben havi két korona, a második évtől kezdve havi 2 korona 50 fillér tagsági díjat, az *A)* csoportba belépők pedig az első évben szintén havi 2 korona, a második és a következő években havi 5 korona tagsági díjat fizetnek.

Ezen kedvezményekben a tagok mindaddig részesülnek, amíg az egyesület tagjai maradnak; a balesetbiztosítás azonban a 60 éves életkor betöltése után megszűnik.

Azok, kik az egyesületbe való belépéskor már 45-ik életévüket elérték, a fent felsorolt kedvezményeknek csak felét kapják.

Aki 55-ik életévét elérte, az egyesületbe fel nem vétetik.

Mindezekon felül úgy az *A)*, mint a *B)* csoportba tartozó tagoknak a következő kedvezményekre van igényük:

Peres és perenkívüli ügyekben csupán a készkiadások felszámítása mellett ügyvédi képviseletben részesülnek.

A »Kitartás« című hetenkint megjelenő lapot díjtalanul kapják.

Az egyesület minden egyes tagja 60 éves koráig állandóan biztosítva van baleset ellen.

Minden baleset, megtörténte után legkésőbb 24 óra alatt, okvetlenül bejelentendő.

EGYESÜLETI ÜGYEK.

A hátralékosok és a közgyűlés. Figyelmeztetjük tagjainkat, kiváltképen azokat, akik tagsági illeteikkel hátralékban vannak, hogy ezen hátralékaikat minél előbb rendezni igyekezzenek. Az egyesület mindenkiel szemben hiven, pontosan teljesítette eddig és teljesíti ezentúl is a maga elvállalt kötelezettségeit, elvárhatja tehát a tagok mind-egyikétől, hogy ezek sem maradnak vissza ott, ahol az ő kötelezettségeiknek a teljesítéséről van szó. Egyesületünk a hátralékosokkal szemben amúgy is a legmesszebb menő elnézést és türelmet tanúsította mindenkoron, mert ismeri a szegény ember életét, viszonyait, tudja azt, hogy néha bizony nagyon is bekopogtatnak egyiknél-másiknál az ugynevezett »nem szeretem napok«. Mindig számot vetett ezzel a méltánylást érdemlő esetekben, bizva abban, hogy ez az igazi komoly jóakarát nem pazaroltatik érdemetlenekre, hanem olyan emberekre, akik elismeréssel, hálával lesznek azért az egyesület irányában. És akik a sorsuk jobbrafordultával még nagyobb bizalommal lesznek irántunk, még nagyobb pontossággal fogják befizetéseiket teljesíteni. Általánosságban véve nem is csalatkoztunk ebben a mi hitünkben, de azért sajnálatunkra még mindig akadnak kivételek, akik huzzák-halasztják a befizetések teljesítését, hallgatnak vele, ha figyelmeztetjük őket, de azért rögtön jeletkeznek, amint valami baj éri, amint ők tőlünk akarnak valamit. Hinni akarjuk, hogy ezeknél is csupán a viszonyok sanyarusága okozza a késedelmes befizetéseket és nem bizalmatlanság vagy közöny az egyesület irányában.

A hátralékok pontos befizetése most különös fontosságot nyer azon körülmény folytán, hogy ma-holnap a közgyűlés előtt állunk. Alapszabályaink 5. §-a értelmében ugyanis azon tag, aki a befizetéseket harmincz napon át elmulasztotta, elveszti a tagsági jogosultságát, amivel együtt jár az eddigi összes befizetések elvesztése. Már most a közgyűlésen, ahol mi az egyesület tagjainak mennyiségéről is be kell hogy számoljunk, a legnagyobb jóakarát mellett is kénytelenek leszünk azon tagokat számitáson kívül hagyni, akik egy hónapos vagy ennél nagyobb hátralékban vannak. Az ilyenek igen nagyot vétenének a maguk és családjuk ellen, tetemesen károsodnának és szerzett jogaikat is elveszithetnék. Még pedig nem a mi hibánkból, hanem a saját mulasztásuk folytán.

Komolyan felhívjuk ennélfogva minden tagtársunkat, hogy kötelezettségeinek minél előbb és a saját jól felfogott érdekében tegyen eleget.

Lapunk előfizetése iránt indított mozgalmunkkal úgy látszik, hogy sokaknak az óhaját elégitettük ki, mert máris igen szép számban jelentkeznek, főként vasuti alkalmazottak, akik a lapra magára előfizetni akarnak. Felkérjük ennélfogva tagjainkat és lapunk olvasóit, hogy amennyiben ő náluk is jelentkeznének előfizetők, t. i. olyanok, akik csupán magára a lapra kívánnak előfizetni, azoknak adják meg a lapunk 10. számában »Lapunk terjesztése« című czikkben foglalt felvilágosítást és az előfizetéseket küldjék be a maguk cheque-lapjaival a szerkesztőség címére.

Segélyezések kimutatása.

Halálozási segélyek.

Lapunk 10. számában kimutatott segélyösszeg	5050 korona.
3265. Suba Lajos vonatőr, Tövis, neje halála után	300 »

Balesetsegélyek.

Lapunk 10. számában kimutatott segélyösszeg	8386 korona 66 fillér.
2003. Antal János gyári alkalm., Kossuthfalva, balkéz középső ujj 2 perezének merevedése ...	80 korona.

Betegsegélyek.

Lapunk 10. számában kimutatott segélyösszeg	2330 korona.
140. Barmos Sándor, segédőr, Kecskemét	50 »
2616. Varga Mihály, mozdonyfűtő, Budapest, nyugoti p. u.	20 »
1704. Fábrián Antal, p. munkás, Szolnok	30 »
1850. Heinrich János, kocsirendező, Kelenföld	60 »
3248. Borbély György, gépmunkás, Budapest, északi főműhely	20 »
2999. Eklics Antal, pályaoőr, Ács	30 »
994. Schiller Miksa, pályafelügyelő, Meczenzéf	50 »
2647. Csaballa András, máv. asztalos, nyugoti p. u., Rákos-Palota	10 »

A fizetésrendezés.

Ugy vannak ezzel az állami alkalmazottak, hogy akiknek még nem rendezték a fizetésüket, azok folyvást ezt a rendezést sürgetik. Akiknek a fizetését meg már rendezték, azok alig várják, hogy mielőbb átrendeztessék megint ez az ő boldogításuk, de — jobban a mostaninál.

A tanulság ebből az, hogy ezeknek az alkalmazottaknak nem annyira *fizetésrendezésre*, mint inkább *fizetésjavításra* van szükségük. Mert hiszen a fizetések magukban véve, úgy ahogy vannak, most is rendezettek. Meg van mindenkinek a maga rangfokozata, ebben a rangfokozatban a maga fizetési osztálya, ebben a fizetési osztályban a maga — levonásai. A rend ellen tehát nem lehet panasza senkinek, sem a rubrikák ellen. Mert azok mind igen szépek. Hanem igenis lehet kifogása az érdekelteknek azok ellen, amik ezekben a rubrikákba beiratnak. Mert ezek már régen nincsenek összhangban egymással. A levonások rubrikái évről-évre ijesztő módon szaporodnak és telnek, elnyeléssel, teljes feleméztéssel fenyegetve az illetményeknek, a járandóságoknak rubrikáit. Ami viszont, miután általános jelenség, azt bizonyítja, hogy az állami alkalmazottaknál nem az illetmények, a járandóságok számolnak az étellel és megélhetéssel, hanem hogy az élet tolakodik be a maga ridegségével a fizetési lajstromba, annak is a kellemetlenebb felébe.

Az, amit ők kívánnak és elérni óhajtanak: ezen rubrikáknak egymással jobb összhangzásba való hozatala. Miután az étellel alkuozni nem lehet, a levonásokon sem lehet segíteni másként, csak a járandóságok felemelésével. Ez volna a dolog természetes rendje.

Sok tinta pocskékolódott, sok nyomdafesték mázolódtól már el ennek a szomorú kérdésnek vitatásában. És sok fog még elpocskékolódni, amíg az »ige testté válik«. Nagyon sok. Már ez egyszer így van, s azon mi nem változtathatunk; mert a segítség módja nem mi rajtunk múlik. Tudja mindenki, elismeri mindenki, hogy ezen az állapoton változtatni kell. Tudják és elismerik még azok is, akiknek akaratától függ, hogy a helyzet megjavíttassék. De ők is csak azt bizonyítgatják, hogy nem lehet, az állam fontosabb érdekei »még« nem engedik. Vajjon mióta tart már ez a »még«!? És vajjon mikor lesz a »még«-ből »már«!? Ki tudná mindezt megmondani?

Akiket pedig ez az örökös halogatás a legközvetlenebbül érdekel, akiket a legjobban

sujt, azok nem mások, mint az állam legfőbb, legfontosabb és legjövődélmezőbb közgazdasági tényezőjének munkásai: a vasutasok. Szorosan véve, nem állami alkalmazottak ugyan — talán mert a legterhesebb és legfárasztóbb munkálkodást fejtik ki az állam és egyesek anyagi jólétének előmozdításában — hanem hát fizetés dolgában csak oda tartoznak biz ők, akárki mit mondjon. Sőt jobban és talán több joggal, mint sokan mások; mert nincsen állami intézmény, amely akár a produktív működés terén, akár a maga embereinek kihasználásában annyit érne el, illetve annyira volna kénytelen menni, mint az állami vasutak.

Náluk is régen rendezik a fizetéseket — papiroson, mert ami történt is, az nem nagyot lendített a sorsán még azoknak sem, akik abban a javításban részesültek. Mindenképen lerí ezekről a javításokról az a bizonyos jóindulat, amiben a mostoha gyermek szokott részesülni. Igéret sem sok, de tény még ennél is kevesebb. Az idén már nemcsak azt tudjuk, hogy most sem fog javíttatni a helyzet, hanem hogy erre a jövő esztendő folyamán sem lészen kilátás.

Szinte jól esik látnia az embernek ilyen viszonyok között, hogy a vasuti társadalomnak legelőkelőbb helyéről is komoly hangok támadnak már fel, vázolván a helyzet tarthatatlan voltát, és sürgetve a mielőbbi javítást. Így a »Vasuti és Hajózási Hetilap« az ő legutolsó számában igen találó cikket hoz első helyen, ebben a kérdésben és minden vasuti embert hálára kötelez maga iránt, hogy nyíltan ki meri mondani, bátran kezdeményezni meri azt, amiről mindenki tudott, ami alatt mindenki szenvedett, de amiről beszélnie senkinek sem volt szabad. Vasuti embernek legkevésbé.

Hiszen nem jogtalanságot akar a vasuti ember. Nem akar kiváló előnyöket erőszakosan kicsikarni a maga számára, esetleg másoknak a rovására. Nem. Ő csak a maga viszonyainak méltánylását kéri és ehhez képest való törhető javadalmazását. Mert a méltánylás megvolna ugyan; hanem az csak úgy érne valamit, ha nem szavakban, de tettekben nyilvánul. És ezt óhajtja, ezt kéri, ezt várja ő. Ennek adott élénk és találó kifejezést a klublap ezzel a maga cikkével. Nem egészen ugyan, mert ő az alkalmazottaknak csak egyik része ügyét vetette fel, noha itt vannak még a többiek, a szolgálat küzdelmeiben és fáradásaiban hű osztályosok: az altisztek és szolgák. Akiknek az anyagi dolgai nem maradhatnak rendezetlenül akkor, amikor a fizetésjavítás komoly alakot kezd majd öltetni. De

hát megtörte a jeget fölfelé és egyidejűleg bizonyosságot tett arról lefelé, hogy a vasuti ember sorsa nemcsak hogy nem közömbös az ő vezetőinek a szemében, nemcsak hogy nem rajtuk mulik a helyzet javítása, de maguk is határozottan és leplezetlenül az ő érdekei mellett foglalnak állást, az ő javát sürgetik.

Ez az utóbbi körülmény pedig egy olyan tanulság, amelyből új reményt, új erőt meríthet mindenki a maga nehéz hivatásának teljesítéséhez. Az ilyen tények láttára ismét bizalom száll az elcsüggedt lelkekbe, mert ez a nyílt állásfoglalás a vezetők részéről, a vasuti ember sorsa javulásának immár igazi hajnalpirkadását jelenti.

Szegény ember sorsa.

(T. A.) Lapunk legutolsó számában röviden megemlékeztünk volt arról, hogy a szászországi belügyminiszter rendeletet intézett a hatáskörébe tartozó összes hivatalok főnökeihez, amelyben lelkükre köti ezeknek, hogy alárendelt közegeiket minél gyakrabban és minél hathatósabban figyelmettségük az életbiztosításnak kiváló előnyeire és nélkülözhetetlen szükségességére. Felemlíti a miniszter ebben a maga rendeletében, hogy annak kiadására főként az készítette őt, hogy rendkívül sok hivatalbeli elhalt embernek az özvegyei és árvái fordulnak hozzá támogatásért és segélyért, akiket a családfő teljesen vagyontalanul vagy igen csekély nyugdíjjal hagyott hátra.

»Az életbiztosítás a legaldásosabb intézmény az ily nyomorúság elhárítására« — mondja a miniszter ebben az ő rendeletében. És amikor ezt mondja, az ő emberies gondolkodásának olyan példáját adja, hogy ebből messze országokban is okulhatnak az emberek. Főnt és lent egyaránt. Mert kétség nem férhet ezen szavak igazságához, és kétség nem férhet ahhoz, hogy azoknak komoly megszívlelése egyaránt kötelező a szegény emberre nézve, és arra, aki az ilyen szegény embernek a sorsát intézi.

Nem nagy vigasztalás mireánk nézve, hogy a szász miniszter rendelete azt bizonyítja, miszerint a hivatalbeli kis ember özvegyeinek és árváinak a sorsa ott sem jobb, mint minálunk. Miért lennének éppen mi kivétel, amikor az egész világon ezt az állapotot látjuk? A kishivatalnok, az alsóbb rangú alkalmazott, a vagyontalan kereskedő, iparos, kézműves: mind szegények ők, amíg élnek, és mind csak nyomort hagynak örökségül özvegyeiknek és árváiknak, amikor meghalnak. Így van ez, sajnos, a föld kerekén mindenütt, ahol a népek sokasága a maga nagy kínálatával leszorítja a munka árát, olcsóvá teszi annak az értékét! A társadalom, a hatalom tényezői mindenütt igyekeznek ezen a szomorú helyzeten — legalább amennyire-annyira — segíteni. Amde a tapasztalás azt bizonyítja, hogy a legjobb akarat sem képes gyökeres javulást hozni, mert az eszközök mindig elégtelenek voltak és elégtelenek lesznek az ilyen czélok eléréséhez. Hogy miért voltak és miért lesznek elégtelenek, annak a fejtegetése nagyon messze vinne el bennünket attól, amit mi néhány szóval elmondani akarunk.

Szegénység mindig volt az emberek között és mindig lesz, amíg emberek lesznek a földön; ennek az okait mi most nem bolygathatjuk.

Mireánk nézve inkább az bír fontossággal, hogy hol, mit és mennyit tesznek az illetékes társadalmi és hatalmi tényezők azon szegénység enyhítésére, amely szegénység közvetlenül érdekel bennünket, csekély javadalmazásu, kis keresettel bíró embereket? Hiszen mi vagyunk azok, akik, amíg élünk, csak szegénységet ismerünk, ha pedig behunyunk egyszer szemünket, csak inséget hagyunk övéinknek örökségül!

Hát látjuk, hogy a jóakarát, a jó szándék megvan mindenütt a magunkfajta szegény ember irányában. A jó igyekezet mellé itt-amott egy kis kézzelfogható anyagi bizonyíték is járul — már amennyi telik. Tudjuk azt is, hogy rendszerint nem azoknak a jóakarátán mulik, akik sorsunknak az intézői, hogy több nem telik. Elég példáját látjuk ennek a mindennapi életben. De azt is látjuk, hogy az elszegényedés nap-nap mellett nagyobb mérveket ölt, hogy a nélkülöző családok, a szükségét szenvedő özvegyek, az éhező és fagyoskodó árvák száma folyton növekedik. Hogy tehát csupán jóakarattal nyomort enyhíteni nem lehet: ott tenni kell, minél többet tenni. És nincs az a gondolat, nincs az az eszme, nincs az a tanács, az a cselekedet, amely fölösleges lenne, ha ennek a kérdésnek csak egy porszemnyivel is javára válhatik.

A szász belügyminiszternek a cikkünk elején említett rendelete egy ilyen megszívlelendő tanács. »Ha szegény vagy, biztosítsd életedet. Minél szegényebb, annál inkább biztosítsd«. Mély értelmű, nagy horderejű szavak ezek. Aki kimondotta őket, szívében fakadt, szívéből jött érzelmet fejezett ki velük. Csak kár, hogy olyan kevesen vannak, akik meg akarnák érteni ezt az érzelmet. Tudjuk, sokan azt fogják erre mondani:

— Hja, könnyű annak jó tanácsokat osztogatni, aki a jóban dúskálkodik, és aki még azt sem tudja, hogy milyen nagy pénz az, mennyi mindenfélére kell, amit a biztosításért kidobjak!

Nem úgy, jó emberek! Nem így kell felfogni a dolgot. Nem erről az oldaláról. Hanem szálljon mindenki magába, aki e sorokat olvassa és akit az ég feleséggel, gyermekekkel áldott meg: és gondolkozzék el kissé afelett, hogy ha ő most amugy hirtelenében elhalálozna — életünk Isten kezében van minden percében — vagy ha az az ő halála amugy belátható időben találna bekövetkezni: ugyan mi lenne ezekből az ő szeretteiből? Van-e vagy maradna-e a ládafiában csak annyi is, hogy őt tisztességgel eltemettethetnék? És ha nincs, ha nem maradna, ugyan mit csinálna, kihez fordulna az a szegény asszony a maga kétségbeesésében? Vagy ha telnék is a temetésre, mi maradna? Meddig bírnák a tengődést azon a pár garason, és hogyan élnének, mit csinálnának azután, ha ezek a garaskák majdan elfogynak? Ki könyörülne meg rajtuk, a gyámoltalanokon, ebben az önző, ebben a rideg világban? Volna-e, lehetne-e nyugta az apa lelkének a másvilágon, amikor vissza-visszanéz a földre és látja, hogy az ő szegény elhagyatott özvegye mint roskadozik a rosszul fizetett nehéz munka sulya alatt; vagy mint kopogtat be rongyosan, beteg, üres kosárával az egyik karján, síró gyermekkel a másikon, itt is, ott is, idegen emberek ajtaján, ahol szitok az alamizsnája? Volna-e nyugta,

ha szerette kicsinykeit ott látná az utcákon, éhezve, fázva, ázva és koldulva?

Ugy-e, hogy borzasztó képek ezek? Rettentetes álomlátások! Pedig mennyire valók, mennyire mindennaposak! Nem is hinné el, aki az életet jól nem ismeri.

— Hiszen igaz, igaz, — halljuk megint az ellenvetéseket — de hát én szegény ember vagyok. Én az ő sorsukon nem segíthetek. Nemcsak hogy vagyont nem hagyhatok rájuk, hanem az életemet sem biztosíthatom, mert keresményem oly csekély, hogy abból megélni is alig bírunk, nemhogy még biztosítási díjat is fizessék!

Azt mondjuk mi erre: Jó ember! Szereted ugy-e a pipát? És szereted azt is, ha legalább vasárnap vagy ünnepnapon egy-két literke borral frissítheted fel a magad kedélyét? Azt is szereted, ha néhanapján egy kis kártyamulatsággal szórakoztathatod elmédet, vagy egy kis korcsmával, kávéházzal? Azt tartod, hogy mindezek nélkülözhetetlenek a te testi épségedhez. Hát ugyan vedd vagy egyszer jól fontolóra, hogy mit szeretsz te jobban: a pipát, szivart, a bort, kártyát, a koresmát, kávéházat-e, avagy a te feleségedet és gyermekeidet? És vedd fontolóra azt is, hogy mit nélkülözhetnél szívesebben: a magad élvezeteidet-e, avagy őket? És vedd fontolóra legvégül, hogy nem érdemlik-e meg ők tetőled azt az áldozatot, hogy mindennap egy-két pipával kevesebb füstöt eregess a levegőbe, egy-két korttyal kevesebbet bocsáss le a magad garatjára? Hogy azt a négy-öt krajczárkát, amit így megtakarítasz a magad gyönyörűségein, ott helyezd el, ahol szeretteidet egy élet nyomorától válthatod meg? Jó ember! Vajjon fontosabb dolog-e a te testi épséged mivoltára az az egy-két pipa dohány, az az egy-két korty bor, mint a te lelki üdvösségedre az a tudat, hogy akiket a Gondviselés neked szánt, a te életednek gyönyörűségére, hogy te azokat a szenvedések, a kinok martalékául dobjad oda?

Azt mondja az Irás: »Ember küzdj, és bizzva bizzál!«

Aki férfi, igazi férfi, az nemcsak azon fog sopánkodni, hogy miért nem segítenek az ő sorsán mások. Az már megtanulta az életben azt, hogy az illetén sopánkodás még soha senkin nem segített, még soha senkit meg nem mentett. Az első sorban a maga erejét, a maga tehetségét veszi segélyül és csak azután kér a más támogatásából. Addig tehát, amíg azt látjuk, hogy a szegény ember helyzetén, a szegény ember sorsán az állam és a társadalom nem segít, nem segíthet, ennek a szegény embernek, ha még nagyobb nélkülözések árán is, de kötelessége mindazt megtenni, amivel Isten és emberek előtt a családjával szemben tartozik: családjának a jövőjét biztosítani. Kötelessége különösen akkor, amikor ezt olyan csekély áldozatok árán teheti meg.

... Aki pedig nekünk ilyen tanácsot ad, megérdemli tőlünk, hogy azt megfogadjuk. Mert bizonybizon, jó emberünk az nekünk!

Hadd hulljon a férgese.

Azt tapasztaljuk, hogy idején való lesz, ha ezen czim alatt állandó rovatot nyitunk ujságunkban, hogy győzzük felsorolni mindazon eseteket, ahol az »önsegélyezés«, a »jótékonyság«, a »kölcsonös támogatás« nemes eszméi kufár lelkek által tiportatnak. Lett volna erre alkalmunk eddig is; sajnós, több a kelletténél. De az igazat megmondva, resteltük lapunkat az eféle svindlerkompániák megnevezésével beszennyezni.

Hanem ahogy az események mutatják, tovább már nem zárkozhatunk el ez elől. Mert a szédelő biztosítási, önsegélyező stb. egyesület örve alatt üzött garázdálkodások olyan alakot kezdenek ölteni, hogy tovább már nem maradhatunk hallgatagok mi sem, akiknek tisztességes gondolkozását és működését lépten-nyomon felháborítja egy-egy ilyen egyesületnek a szégyenteljes vége. Foglalkozni fogunk ezekkel már csak azért is, hogy olvasóinkat elővigyázatra, óvatosságra intsük a mindenféle ilyen egyesületekkel szemben, feltárva előttük minden egyes, tudomásunkra jutott gyászos végű kimulását valamely ilyen zsebszövetkezetnek.

A lapok csak a közeli napokban adtak hirt egy vidéki kiházasítási és önsegélyező egyesület szégyenletes bukásáról. Mint kuriózumot közölték egyebek között azt is, hogy az egyesület számadásai egész esztendőn át a kemencze tetején heverték, és hogy a vezetőség csak amugy kedélyesen — zsebből-zsebbe dolgozott, amíg volt mivel. Amikor pedig már nem volt mivel, akkor becsukták a boltot, mondván — miként a huszonegyesben a kártyás — hogy »fucses!« Vala pedig ez a fucses, számban kifejezve, a tagoknak 25.000 koronányi elvesztett betétje.

És most megint egy ilyenről huzogatják le a leplet a lapok. Noha ennek nagyon szép titulusa is vagyon: »Magyar Nemzeti Jótékonysági Önsegélyező Egyesület«. Ennek működéséről és vagyoni mérlegéről ugyanis a következőket olvassuk:

Az egyesületet azelőtt a »Kossuth Ferencz védnöksége alatt álló Kossuth Lajos jótékonysági és önsegélyező egyesület«-nek nevezték. Kossuth Ferencz, amikor még Olaszországban élt, mint a budapesti viszonyokkal teljesen ismeretlen ember, elfogadta a neki felajánlott védnökséget s megengedte a Kossuth név használatát. De mikor itt Budapesten értesült az egyesület működéséről, a védnökségről lemondott s a Kossuth név használatát megtiltotta. S az egyesület akkor átvedlett »Magyar Nemzetivé«. Diszelnöke is volt, Eötvös Károly személyében, aki szintén lemondott már e »tiszteletbeli« állásról.

A »Haladás« és a többi romlásba jutott leánykiházasítási és temetkezési egyesületek mintájára dolgozott ez az egyesület is. Hogy miféle bajok vannak a »Magyar Nemzeti«-nél, arról szóljon az alábbi értesülés:

Az egyesület teljesen vagyontalan és ezáltal tagelhalálozás esetén biztosítási kielégítést nem nyújthat. Az 1900. évi mérleg nem felel meg a valóságnak, mert a következő adatok nincsenek felsorolva a teher rovatban: Cseszán Anna tag 1900. év augusztus havában meghalt. Gyermeke részére az árvatárba letétbe kellett volna 300 koronát helyezni. Varga Mihály utódainak (meghalt 1901. január 3-án) az alapszabály 24. §-a értelmében február 3-án

1000 koronát kellett volna fizetni az egyesületnek. Lovász Dániel (meghalt február 2-án) özvegye részére szintén 1000 korona fizetendő; Leitovics Károly (meghalt február hóban) 300 koronát kellett fizetni. Gyógyszer-számla 900 korona. Mindezen tartozások nincsenek a mérlegben kimutatva.

Az egyesület készpénzvagyonra a mérleg kimutatása szerint: takaréka elhelyezve 4045 korona. Ezzel szemben, mint fentebb láttuk, a kifizetendő összeg 3500 korona. Van még több apró számla kifizetendő. Marad tehát 545 korona. Ezen összeg szolgál 300 tag biztosítékául, kik között többen már a 60 évet túlhaladták!

Es ilyenek elhalálása után ebből az 545 koronából 1000 korona fizetendő minden halálozás után. Micsoda biztosítékot nyújthat tehát ez az egyesület a tagoknak, kik eddig fillérjeiket buzgón befizették? Vagy elegendő biztosíték-e az elnökség, melynek élén egy volt biztosítási ügynök, egy korcsma nélküli korcsmáros, egy levélhordó és egy bankhivatalszolga állanak?

Vasuti balesetek.

(Folytatás.)

(T. A.) Legjobb lesz, ha szépen sorjában vesszük őket, ezeket a mi legnagyobb ellenségeinket. És pedig a súlyos természetűeken kezdve meg a sort.

Ezek között a legelső helyet foglalják el az *összeütközések*. Már mint a vonatösszeütközések.

Négyféle fajtájukat ismerjük: a nyílt pályán, egymással szembe jövő vonatok összeütközéseit, a nyílt pályán, egymást követő vonatok összeütközéseit, az állomásokon egymással szemközti vonatok összeütközéseit, és az állomásokon, egymás hátába szaladó vonatok összeütközéseit.

Az elsőfajta, t. i. a nyílt pályán egymással szembe jövő vonatok összeütközése, bár következményeire nézve rendszerint nem szokott olyan szomorú eredményü lenni, mint például az egymást utolérő vonatok összeütközése, a maga előidéző okaira és a maga lényegére nézve mégis a legsúlyosabb beszámítás alá esik. Szerencsére a legritkább balesetek egyike és azok közé tartozik, amelyek kifejezetten csak a végrehajtó szolgálat közegeinek hibájából történhetnek meg. A balesetek eddig ismert történetében ugyanis eddig még nem fordult elő, hogy nyílt pályán egymással szembe jövő vonatok összeütköztek vagy csak találkoztak volna más okból, mint egyik vagy másik közegnek tévedéséből, esetleg gondatlanságából vagy vétkes mulasztásából. Itt a véletlenek, a természeti befolyások, az anyag hiányossága stb. stb., amik más baleseteknél mindenütt lehetnek okozó, előidéző körülmények, mint ilyenek nem jöhetnek figyelembe.

Az ilyen összeütközések gyakorlati okai aránylag nem nagyon sokfélék, bár annál súlyosabb beszámításuak. Az egyik a forgalmi utasítás idevágó határozmányainak — legkésőbbi, legkorábbi — nem eléggé alapos ismerete, tehát helytelen alkalmazása; a másik a találkozási rendelkezések könnyelmű kezelése az adó-, de főként a vevő-állomás részéről, azoknak kapkodó megváltoztatása; a harmadik pedig a mozdony- és vonatkísérő személyzetnek azon vétkes cselekménye, hogy keresztül haladnak az olyan állomáson, ahol menetrendszerű tartózkodásuk van. Fordulhatnak elő kivételesen, de nagyon

kivételesen, olyan esetek is, amidőn például rosszakarát vagy megdöglő könnyelműség távoli állomások emberei részéről, szintén veszedelembé dönthet két vonatot, két állomást és sok ártatlan embert. Amidőn a hívott állomás helyett egy másik jelentkezik, ez veszi a találkozási rendelkezést, sőt nyugtázza is annak vételét. De ismétlem, hogy ez annyira ritka eset, hogy hosszú éveken át gyűjtött adataim között csak egy ilyen esetre találtam, és ez az egy eset sem volt rosszakaratnak, könnyelműségnek a kifolyása, hanem inkább felületes eljárásnak a következménye.

A forgalmi utasítás idevágó sarkalatos tételeinek hiányos ismeretéről lapunk a folyó évben már megemlékezett volt egy ízben. Jellemző a vasuti végrehajtó szolgálat természetére nézve, hogy éppen a legfontosabb tételeit, az egésznek alapját, ismerik és tudják a legkevesebben. Kísül ez nemcsak az időszakos vizsgáknál, hanem kísül az életben is, amikor egy-egy komoly baleset tesz bizonyosságot arról a szomorú tényről. Ennek oka az utasítások nyelvezetének nehézségében és abban rejlik, hogy az egész fejezetet felölelő egy teljes kép nem nyújtatik az érdekelteknek. T. i. aféle népies hangon tartott valamely fejezete az utasításnak, amelyben minden előfordulható eshetőség példákkal is magyaráztatik. Miként ezt lapunk tette a maga »Legkésőbbi, legkorábbi« című multkori cikkeiben, amely cikkek lényegét lehetőleg gyakran meg fogjuk ismételni e lapban, hogy vasuti tagjaink minél többször merithessenek azokból tanulságot ezekre a nagy horderejű dolgokra nézve.

Egy ilyen összeütközés megtörtént például azért, mert a forgalmi szolgálattévő — távirati értekezés nem lévén lehetséges — pontosan kiszámította ugyan a maga késett utórangu vonatjának legkésőbbi indulási idejét egy előrangu vonattal szemben, de a kiszámításnál éppen egy órával tévedett. És ez a tévedés rövid idő leforgása alatt iszonyu katasztrófában végződött. A szolgálattévő a menesztés után észrevette ugyan a hibát, de akkor a vonat már kint járt a vonalon, utána küldeni hasztalan lett volna, harangvezeték, távirtdavonal el voltak romolva, a baleset meggátolásához tehát hiányzott minden eszköz. Képzeltető annak a szolgálattévőnek az ő lelki állapota ilyen viszonyok között!

Történtek összeütközések, mert a vonatmenesztők nem vették figyelembe az órákülönbözeteket, vagy ha vették is, de rosszul alkalmazták. Sőt tudunk egy ilyen összeütközésről, mert a forgalmi szolgálattévő az utórangu vonathoz a legkésőbbi indulási idő alapján történt menesztésénél nem volt figyelemmel a kedvezőtlen időjárásra, a vonat nagy megterhelésére, amik azután lehetetlenné tették a rendes menetidő betartását.

A találkozási rendelkezések könnyelmű kezelése leggyakrabban és leginkább abban nyilvánul, hogy a szolgálattévők egymásra háritgatják azok adását; hogy az előrangu vonat menesztője késések és távirati értekezés lehetősége esetén egyáltalán nem törődik az utórangu ellenvonatok hollétével; de sőt, hogy az utórangu vonat hamarabb indítja az állomásból, semmint a reá vonatkozó találkozás a szomszéd állomásnak leadatott volna. Az ilyen könnyelműségek okozzák a legtöbb összeütközést. Különösen ez az utóbb említett dolog, amelyet minden szigor daczára sem lehet teljesen kiküszöbölni.

Az az elv, hogy az utórangu vonat menesztője adja a találkozási rendelkezést, nem szabad, hogy egyesek kényelemszeretete vagy privát izlése szerint módosíttassék a rossz szomszédság révén. Ennek mindig a forgalmi biztonság adja meg az árát. Valamint annak a felfogásnak is, hogy az előrangu vonat menesztője bátran, vaktában indíthatja el a maga vonatját, noha az itt esedékes utórangu vonat még sem be nem érkezett rendes találkozásra, sem rendelkezés nem jött, hogy a szomszéd állomáson vár. Hiszen a rendelkezés az utórangu vonatot menesztő állomásnak a dolga; miért nem tette meg? Igen ám, csak hogy az utórangu vonatot menesztő állomás ezzel egy sulyos mulasztást követett el, amely mulasztásnak tudatában van az előrangut menesztő állomás is. Tehát részben szintén felelős érte és felelős minden olyan következményért, a mely ebből a mulasztásból keletkezhetik. Azaz kellene, hogy felelős legyen. E sorok írója a maga részéről azon komoly meggyőződést vallja, hogy egy előrangu vonatot sohasem szabad elindítani addig, amíg a menetrendszerinti találkozó utórangu vonat várakozására nézve a szomszéd állomás nem ad rendelkezést. Mert ez jelenleg nem mindenütt gyakoroltatik így, ebben az értelemben, amennyiben igen sokan azt tartják, hogy semmi közük ahhoz, mit csinál, hogyan végzi a maga dolgát az, akit utasítás szerint a felelősség terhel.

(Folytatjuk.)

VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

Suvarov. Oroszország mindig kegyelettel emlékezik meg legnagyobb hadvezéréről, a cassanói, novii és trebbiai győzőről. Grecs Ivanov Nikolai orosz író emlékirataiban sok érdekes adatot hagyott hátra Suvarovról.

— Amennyire emlékszem, írja, atyámmal kocsiztunk az elhunyt lakására, amelyet azonban nem birtunk elérni, mert a nép, a tömérdek kocsi elzárta az utat. Nem a kormány, egész Oroszország siratta Suvarovot. Ismeretes dolog, hogy gyalázatos ficzkók és rágalmazók befektetették I. Pálnál. Amikor 1800 évben Pétervárra érkezett, szeretett volna a csárral beszélni, de már oly gyöngé volt, hogy nem birt a palotába menni, és azért kérette a czárt, hogy méltassa látogatására. Pál rossz néven vette ezt a kérelmet és a maga helyén kit küldött? Kutajszovot.

Ki volt ez a Kutajszov? Erről is megemlékezik Grecs. A czár borbélyja volt, aki grófságig vitte. Török származásu gyerekként orosz fogságba került, fokozatosan főlovászmesterré, gróffá, az András-rend lovagjává lett. De azért tovább is borotválta a czárt. Utóbb ráunt erre, s azzal állt elő, hogy reszket a keze. Egy tábori borbélyt ajánlott maga helyett, aki ügyes ember volt ugyan, de a czártól annyira megijedt, hogy leejtette a borotvát.

— Iván, — kiáltott a czár — borotválj meg te! Es Iván leszedte az András-rendet, felgyűrte az ingujját és szépen borotvált.

Hát ezt a Kutajszovot küldte a czár Suvarovhoz. A tábornagy ágyban fekvé fogadta. Kutajszov a maltai lovagok piros egyenruháját viselte és az András-rend kék szalagját tűzte föl.

— Kicsoda ön, uram — kérdezte Suvarov — Gróf Kutajszov.

— Gróf Kutajszov? Nem ismerem. Ismerek gróf Panint, gróf Voronzovot, gróf Strogonovot, de gróf Kutajszovról még sohasem hallottam. Mi az ön állása?

— Főlovászmester vagyok.

— És mi volt azelőtt?

— Fővadászmester.

— És azelőtt?

Kutajszov nem akart nyilatkozni.

— No de beszéljen hát!

— Komornik.

— Azaz ön borotválta és fésülte a gazdáját?

— I—gen.

— Piroska, — kiáltott Suvarov a komornikjára.

— Piroska, jöjj ide, te korhely! Nézzed csak ezt az urat a piros kaftánban és a kék szalaggal! Épöly szolga, felcser volt, mint te. Csak hogy ő török és nem iszik pálinkát, mint te. Látod mennyire vitte? Még Suvarovhoz is elküldik. Te pedig mindig részeg vagy. Nem is viszed semmire. Végy példát róla. Még te is lehetsz ilyen nagy ur.

Kutajszov úgy távozott, mint egy leforrázott eb. A czárnak azt jelentette, hogy Suvarov elvesztette az eszméletét és félrebeszél.

Arczképmánia. A gazdag amerikai yankeehölgyek új kedvtelést találtak fel, a new-yorki »legfelsőbb négyszázak« köreiből egy új kór dühöng, az ugynevezett arczképmánia. A fiatal yankee-szépek köreiből most az a divat, hogy minden hölgynek mentül több arczképe legyen. Az előkelő new-yorki leány vőlegénye vagy barátja gyönyörűen festett miniatur képét ékkövekbe foglalva, mint jou-jout vagy nyakéket hordja. A képet arra az esetre, ha ujjal kell kicserélni, a foglalatból könnyű szerrel eltávolítják. De ez nem elég. Nagyon »smart« dolog a vőlegény arczképét a lorgnette nyelén vagy az órán hordani. Egy excentrikus hölgy nemrég társaságban »két legjobb fiatal barátjával« jelent meg, akiknek az arczképei czipő orrárra voltak festve. Egy másik fiatal hölgy egy teáskészlet saját használatára szánt darabjaira a vőlegénye, a vőlegénye használatára szánt darabokra pedig saját arczképét festette. Különösen sok arczképe van az amerikai süldő leánynak. Egy fiatal milliomos leány pénztárczájában egy híres színész arczképe látható »a legédesebb férfié az összes élők között.« A leányka övén a csat ama férfi arczképét tünteti föl, »akivel a mult nyáron jegyben járt«. Nyakán az elmaradhatlan kis arany-sziv függ, benne »legutolsó imádójának« arczképe. Muffja kinyilik és valamelyik unokafivére arczképe tűnik elő. Bátyjától ennek a miniatur-képével ellátott melltűt kap ajándékba, »de senki sem fogja tudni, hogy az a bátyám képe«. Az arczképmánia azonban nemcsak a vőlegényre és az udvarlóra szorítkozik. A pecsétgyűrűn az anya arczképe válik láthatóvá. Az apa képét antik brocheban hordják, a karperecen levő medallionban pedig a nagymama arczképe rejtőzik. Nagyon divatos az olyan napernyő, melynek fogantyuja az »imádott férfi« feje, elefántcsontból kifaragva. Ezenfelül a kiválasztott arczképe ezüst toaletteszközökön, legyezőn, kézi tükrön, órán, övtáskán, sőt a kalapra erősített csattokon is megjelenik. A falakon ugyancsak az ő pastel- vagy olajba festett képei lógnak, melyek a fiatal embert különböző öltözetekben ábrázolják. Még az öreg kisasszonyok is ennek a divatnak hódolnak. Egy new-yorki öreg kisasszony szobájának a falai egészen a barátaik arczképeivel vannak beragasztva.

A süketnéma. Egy ur az utcán egy koldussal találkozik, akinek plehtábla lóg a mellén, s ezen a plehtáblán ez a felírás olvasható: »Siketnéma«.

— Adnék neki egy kis alamizsnát — morgogja magában az ur — csak abban nem vagyok biztos, hogy igazán süketnéma-e ez az ember?

— Hát nem tud olvasni? — mordul rá haragosan a koldus, miközben a plehtáblára mutat.

HIREK MINDENFELŐL.

A »Miskolczi Máv. Altiszi Kör« folyó évi márczius hó 22-én este 7 órakor a kör helyiségeiben rendes közgyűlést tart, melyre az érdekelteket ezuton is meghívja *az elnökség.*

A vasuti árvaház létesítése dolgában még a kezdő megbeszéléshez sem fogtunk jóformán hozzá, még meg sem indítottuk a gyűjtést, és máris utat keresnek hozzánk a nemes emberbarátok fillérei, a jó szívek adományai. Az elmúlt napokban vettük Turtsányi Vilmos úrnak, máv. igazgatósági hivatalnoknak gyűjtését, 15 korona 60 fillért, melyet a következők aldozatkészségének köszönhetünk: Turtsányi Vilmos 2 korona, Tóth József 2 kor., Eötvös Károly 50 fill., Essenther József 1 kor., Arleth Radó 40 fill., Eperjessy József 40 fill., Török Gábor 60 fill., Hauser Ödön 40 fill., Miksitz Vilmos 1 kor., Ellenberger Ferencz 1 kor., Berencsy István 40 fill., Fischer József 40 fill., Stern Henrik 1 kor., Bittó Béla 40 fill., Haen Hugó 50 fill., Illyés Sándor 1 kor., Nagy Samu 40 fill., Kuffrik N. 40 fill., Brundl Emil 40 fill., Ragályi Elemér 40 fill., Barabás Béla 1 kor.

Ezen, valamint a netán még beérkező adományösszegeknek elhelyezése és gyümölcsöztetése iránt a megalakítandó előkészítő bizottság határozatához képest fogunk eljárni. Egyelőre a postatakarékpénztárnál helyeztük el.

Egy derék munkás ünneplése. A magyar kir. államvasutak budapesti északi főműhelyének személykocsi szerelő osztálya márczius hónap 9-én különös megtisztelésben részesítette a máv.-nak egyik szerény, de annál derekabb munkását. Huszonöt éves évfordulója volt annak, hogy *Tuschek* Lőrincz kocsilakatos ebben az ő minőségében az államvasutakat szolgálta. Ezalatt az egész idő alatt a hűségnek, a fáradhatatlan szorgalomnak, a soha nem lankadó igyekezetnek és kitartásnak annyi tanujelét és bizonyosságát adta Tuschek, hogy munkástársai egyértelműen, kivétel nélkül tették a maguk ünnepévé ezt a napot, amelyen egy ilyen kiválóan derék kartársuknak bemutatthatták a maguk becsülését és szeretetét. Ez az ünneplés ezzel kétszeres jelentőséget nyert. Mert nemcsak az erre érdemes férfit nyerte el általa a jól kiérdemelt jutalmat, hanem az északi főműhely munkásai is bizonyosságát adták annak, hogy komoly, jó érzésű bajtársak és emberek, akik tudatában vannak a munka nemességének, és akik ennek az ő érzelmüknek mindenkor készek nemcsak szavakban, de tettekben is kifejezést adni. Becsületükre válik.

Az ünnepély a Hungária-köruti Tolmár-féle jóhirű vendéglő termeiben folyt le. Esti 8 órára mintegy hetven műhelyi szakmunkás gyülekezett össze, élükön Grinover András, Fürst Kálmán és Strausz Ferencz művezetőkkel. Majd megjelent az ünnepelt maga, akiért egy deputáció ment volt a

lakására. Farkas József és Beer Adolf szakmunkások, majd Temesváry szerkesztő, meleg szavakban emlékeztek meg Tuscheknek kiváló tulajdonságairól, és őt az igazi, a derék munkás mintaképeként állították az ifjabb munkás-nemzedék elé, szorgalomra, hűségre oktatta egyuttal ezeket. Különösen Beer beszédje tűnt ki a maga szép formájával és eszme-gazdag, magvas tartalmával. Az üdvözlés befejeztével Beer a társai nevében egy értékes arany pecsétgyűrűt nyújtott át az ünnepeltnek. akit munkástársai, valamint a »Kitartás«-egyesület is, egy-egy gyönyörű virágcsokorral leptek meg ezenfelül. Utóbbi csokrának szalagján ez a felírás volt: »25 évi hű kitartásért: a Kitartás«. Az ünnepély folytatását egy igen jó lakoma képezte, melynek hangulatát Strausz Ferencz művezető az ő műhelyi önkéntes zenekarával kiválóan fokozta. Közben Fürst művezető, Ellbogen Ferencz és mások tartottak talpraesett felszólalásokat, utóbbi különösen a »Kitartás« vezetőségére emelvén poharát, amely mindig siet résztvenni ott, ahol tagjainak örömeről vagy bánatáról van szó, és amely most is azzal adott a maga rokonszenvének kifejezést, hogy nemcsak az ünnepeltről emlékezett meg, de magát az ünnepélyen is képviseltette. (Az ünnepélyen egyesületünket ugyanis lapunk felelős szerkesztője és Kölcsey Zs. a szervezési csoport vezetője képviselték.) Végtelenül jól esett ugy az ünnepeltnek, mint az ünneplőknek, amikor megjelentek közöttük Weisz Ede főmérnök, az ő osztályvezetőjük, az osztálybeli mérnökök és Skrabák József számosztályfőnök, akik hosszabb időt töltöttek munkásaik körében, hazafiságra és olyan erények utáni törekvésre intve őket, mint amilyen erények megtestesítőjét ma ünneplik maguk között.

A szép ünnepélynek és kedélyes estének, melyeknek sikeres rendezéseért Kun Jánost, Ellbogen Ferenczet és Krokuska Józsefet illeti meg az elismerés, csak a hajnali órák vetettek véget.

Vajha minél több alkalmuk lenne az államvasuti munkásoknak ilyen derék bajtársakat ilyen méltóan kitüntetni.

II. Vilmos német császárt az elmúlt hét folyamán Brémában egy eszelős ficzko egy nagy vasdarabbal olyan szerencsétlenül dobta meg, hogy majd kiütötte a szemét. A merénylőt letartóztatták, de nem bírnak vele sokra menni, mert félbolond. A császár sérülése nem veszélyes.

A szombathelyi akasztás. Pete Póstás Jánost, akinek dolgát múlt számunkban említettük volt, szerencsésen felakasztották. Mikor a hóhér nyakára tette a kötelet, még ő figyelmeztette, hogy vigyázzon, le ne üsse a kalapját. Egy félpercz múlva mégis leesett az. De ezt a megrögzött gonosztevő már nem látta.

Öngyilkos váltóór. Lupták András budapestnyugoti pályaudvari váltóór folyó hó 10-én este, szolgálati helyén elvágta a nyakát és szörnyet halt. Tettének oka ismeretlen.

Nagy vonatösszeütközés. Az elmúlt héten Belgium egyik kis vasuti állomásán egy személyvonat összeütközött egy tehervonattal s ez alkalommal a mozdonyvezető meg két utas az életüket vesztették, sok utas pedig súlyosan megsebesült.

Mi akar lenni? Az apa kérdi a fiától:

— Milyen mesterségre akarsz menni, fiam?
— Polgármesterségre, édes apám.

SZÉPIRODALMI RÉSZ.

Márczius 15.

*Szöjük a fátyolt, szövjük erőltetve;
Ne fájjon többé a mult senkinek!
Ne keljen soha, a mi el volt vetve:
Dicsőség, szégyen ott enyészszenek!
Ne értsük, ha a multról szól az ének,
Vagy ha a pásztortűz mellett regélnek.*

*Lesz a magvarnak mult nélkül jövője!
Feléje tör a szolgahad utat . . .
Hiába szórja sugarát előre
Az ősi útra Alpár és Hunyad!
Nem értjük már, mit minden rögre vése
Kiontott vérnek megdicsőülése.*

*Elhullott rég e földnek büszke népe,
A mely multjához mindig hű maradt;
Nem oltárunknak gyászövezte képe
Szabadságunknak hajnala: Arad.
Enyészhet leng azóta is felettünk,
Hogy megtagadtuk, a kiket temettünk.*

*Nem ünnep már a nagy napok emléke;
Átfutva rajtuk munka s gond között,
A vértanuk emlékeit lépve,
Nincs koszoru, mit kegyelet kötött.
Jelszó: feledni mindent, minden áron,
Fátyol reátok is már: Tizenhárom!*

Turtsányi Vilmos.

Az ellenőr ur kutyája.

Irta: **Temesváry Alajos.**

Szimath ellenőr egyszerre arra ébred fel, hogy a diván előtt, amelyiken ő feszik, valami szuszog, valami kopog, valami a fogával csattog. Hallgatja egy ideig ezeket a hangokat és amikor tisztába jött azok mivoltával, vakaródzni kezd.

Mert a sötétben nem láthatja ugyan, hogy kihez légyen szerencséje, de a gyanus fogcsattogás, padlókopogtatás, szuszogás, kétségtelemnéteszik előtte, hogy itt — tisztesség ne essék szólván — de bizony egy kutya bolhászkodik. Egy kutya! Az állomási főnök irodájában!! Hivatalos órán kívül, éjjel három és négy óra között!!!

— Készt hinauszt!

A kutya abbahagyja a bolhászkodást, de ki bizony ő nem megy. Azon egyszerű oknál fogva nem, mert az ajtó be van csukva. Azt tehát ki kell előbb nyitni. Szimath tanakodik magában, hogy kibujjék-e a meleg bunda alól, vagy sem; de jobbnak látja, ha nem teszi. Így hát még egyszer és erélyesen ráparancsol az ismeretlen idegenre, hogy illedelmesen és csendesen viselkedjék, mondván neki: kuss! azután szépen a fal felé fordul és aludni akar tovább. Igen ám. Csakhogy itt aligha a kutyában van a hiba. Mert ő, meg vagyunk győződve róla, hogy csendesen szunyókált volna maga is, ha

az az apró népség nem tartana bált a bundájában. Azoknak tetszett volna azt mondani, hogy kuss. Akkor békessége lenne a kutyusnak is, Szimathnak is. Így azonban nincsen és nem is lehet. Mert alig hogy csend van a kanapén, újból kezdődik a csendháborítás a kanapé előtt, most már fokozott mértékben.

Szimath dühös kezd lenni; mit vágjon hozzá ehhez a döghöz? Nincs a keze ügyében semmi alkalmas szerszám. A cipője is lent, a földön és nem nyulhat utána, mert hátha az ismeretlen háló-társ beleharap a kezébe? Dűhe annál nagyobb lesz, mert ez a nyájas idegen semmiféle parancsot nem ért, vagy nem akar érteni. Amíg szidják, addig hallgat; amikor már nem szidják, újból a bundáját szántja a fogaival. Szimathra pedig nagyon ráférne az alvás, mert egész éjjel tehervonatokkal ténfergett fel-alá a vonalon és egészen kimerülve dőlt le jóval éjfél után Keszegháza állomáson a főnök irodájába, hogy reggelig aludjék egy verset. És most, alighogy elaludt, ez a kuvasz riasztja fel legedesebb álmából. Hogy került ez ide? Hiszen a keszegházai főnöknek eddig sohasem volt kutyája, most vált volna kutyakedvelővé, öreg napjaira?

— Mars hinauszt!

Ő kutyasága hallgat, de nem mozdul. Az ellenőr utóljára is gyujtót gyujt, de szinte megijed attól, amit a gyufa világánál a kanapé előtt megpillant. Egy bozontos, kócos nagy pines fekszik a láb-szőnyegen; egyik szemére vak, a füle felemás, farka nincs. Megmaradt félszemével kíváncsian nézi ezt a haragos bácsit

Szimath uram sietve gyujtja meg a gyertyát, ami ott állott a széken, a keze ügyében, és kapacitálni kezdi a kutyust. Előbb szép szóval, majd parancscsal, azután fenyegetéssel. Mind hiába. A kutyus a szóbeli tárgyalásra nem ad semmit. Mikor pedig Szimath arra készül, hogy leszálljon a kanapéről, a kutyus úgy rávicsoritja a fogait, hogy az sietve kapja vissza lábait a bunda alá. Nincs más hátra, mint a bundát felkapni és ráborítani a kutyára. Ámde ez is élt a gyanuperrel és egy szempillantás alatt félreugorva, a következő pillanatban már fent állt ő is a kanapén és farkasszemet nézett Szimath-tal. Ez meg le, azután egyenesen neki az ajtónak. Ott állott éppen az esernyője. Ezt felkapta, az ajtót kinyitotta, és már most:

— Hinauszt! haszontalan bestia!

Ugy ám. Könnyű ezt parancsolni az olyan kutyának, amelyik szót fogad. De ennek eszeágában sincs, hogy ő most ennek az idegen urnak a kívánságára kimenjen fázni a hideg téli éjszakába. Persze! Az esernyővel való hadonázásra olyan határozottan morogja, hogy: nem, és olyan erélyesen mutogatja ehhez az éles fogait, hogy Szimath segítségért kénytelen nézni. Kiáltásaira az éjjeli ór csakhamar előterem. (Ott pihent szegény a málházói kamarában.)

— Micsoda kutya ez itt a főnök ur irodájában?

— Ez, tekintetes ellenőr ur? Ez itten? Hát instálom, ez az új kutyánk. A Brukszeleszt . . . Brukszeleszt! Pszszsz . . . gyere ide, Brukszeleszt! Takarodol ki, he!?

De bizony a Brukszeleszt még erre a barátságos szóra sem ment ki, amíg csak az éjjeli ór

egy tisztességes husággal nem világosította őt fel arról, hogy: odakint tágasabb.

A nagy zajra előkerült a forgalmi hivatalnok is.

— Hol szedték fel ezt az utálatos kuvaszt? — kérdi tőle az ellenőr.

— Vagy egy héttel ezelőtt egy brüsszeli kocsit raktunk ki, s abban volt a szegény kutya elzárva. Messziről »sibolták« hozzánk, mert szörnyen ki volt éhezve. Valahol szabadulni akartak tőle, hát ezen a szokásos uton küldték világgá. A betyár ismerheti a vasuti dörgést, mert mindjárt első nap a főnök urhoz csatlakozott; ami ezt annyira meghatotta, hogy azóta védelmébe vette a Brukszeleszt s annak az irodában is szabad hálnia.

— Ki adta neki ezt a furcsa nevet?

— Az embereink, miután egy »Bruxelles« czéjgelű, brüsszeli kocsiból került elő. Ők meg persze a maguk módja szerint olvasták a dolgot.

Szimathnak sehogysem tetszett a dolog. Keszegháza volt az ő kedvencz éjjeli pihenő stánczióinak egyike és most kilátása lehet reá, hogy a maihoz hasonló állapot esetleg máskor is ismétlődhetik. Nem sokat teketóriázott hát, hanem ráparancsolt az éjjeli őrrre, hogy ezt a csuf dögöt a legközelebbi vonattal, de okvetlenül »elsíbolják«, továbbküldjék. Ugyanazon módon, ahogyan ide érkezett volt . . .

Mit volt mit tenni, a kutyát el kellett küldeni. Az ellenőr ur parancsolta. A legközelebbi tehervonatnál bedobták egy üres kocsiba, rázárták az ajtót és Brukszelesz folytatta a maga földkörüli utját. Nem nagyon kellemes tapasztalatokat szerezhetett a korábbi ilyen utazásai közben, mert keservesen ordított az egész uton. Vámosgyepen ez a keserves vonítás emberbaráti, jobban mondvá kutyabaráti fülekre talált. A főnök volt éppen szolgálatban és hallva azt a keserves nótázást, kérdé a vonatkísérőtől, hogy vajjon miféle elégedetlen utast visznek magukkal? Ahogy pedig megtudta a Brukszelesz történetét, kiszállította őt a kocsiból és bevezette a maga irodájába. Ezzel a sorsfordulattal Brukszelesz is megelégedni látszott, mert többé nem ordított, hanem egyenesen a főnök fejpárnájára feküdt, amit az az éjjeli szolgálat nagyobb biztonsága érdekében tartott a forgalmi kanapén.

*

Másnap, a déli személyvonattal, egy kutya érkezett meg Kaporfő állomásra. Még pedig gyorsárúként, Szimath ellenőr czimére. Akinek a hivatala is, a lakása is bent vala a városban. A kutya nyakában láncz, a lánczon meg egy jókora fatábla ezzel a ríktó felirással:

»Szimath ellenőr ur kutyája«.

. . . Brukszelesz volt, a mi keszegházi ismerősünk. Aki, mikor most a kutyakupéből kiszedték, legelőször megharapta egy podgyászfordárnak a kezét, azután egy jókora darabot kiszabott egy másiknak a nadrágjából, végül pedig, amint egy tyukketreczet vittek el mellette, gyönyörűen leharapta egy kappannak a léczek között kikiváncsiskodó fejét. Persze, az áldás csak úgy hullott ezek után »az ellenőr ur kutyájára« (meg mellesleg a gazdájára). Az emberek szerettek volna ütni is, rugni is egyet-egyét rajta, de nem tehették, mert hát: ez az ellenőr ur kutyája.

Az állomási főnök ráparancsolt egy málházóra, hogy fogja a kutya pórázát és rögtön vigye a dögöt a városba, a gazdájához; addig pedig vissza ne

merjen jönni, amíg át nem adta. Ha a lakásán nem találja, menjen a hivatalba; ha ott sincs, keresse fel vendéglőben, kávéházban, bárhol. Szállítási díj fejében két forint harminczhét krajczárokat hoz az ellenőr urtól

*

Szimath bácsi csak délután érkezett haza a vonalról. Az állomáson a főnök fogadja, nagy meglepetésére ezen szavakkal:

— Szimath bátyám, megjött a kutyád. Dicsérem a gusztusodat. A szállítási díjon kívül fizetsz az egyik hordárnak némi fájdalompénzeket, a másikkak nadrág-kárpótlást, nekem pedig egy forintot egy kappanért, amelyiknek a kutyád leharapta a fejét és amely kárpótlással én a kofát csendesítettem le.

Szimath egész megrökönyödéssel hallgatja ezt a beszédet.

— Az én kutyám? Miféle kutyám? Hiszen nekem életemben sem volt kutyám!

— Egész bizonyos pedig, hogy a te részedre jött. Otthon találd a lakásodon.

Szimath egyelőre nem fizetett semmit, hanem gyanakodva sietett haza. Ahány ismerősével, hivataltársával útközben találkozott, az mind vigyorgott rá és mind azt kérdezte tőle, hogy hol szerezte vajjon azt a szép kutyát?

Rosszat sejtett, és nem ok nélkül. Otthon a háziasszony, egy tisztos vén matróna fogadta. (Lévé Szimath bácsi aféle butorozott hónapos-szobás agglégény.) A háziasszony sirt és átkozódott egyszerre.

— Tessék azonnal más lakást keresni . . . Hühühü . . . Ilyen lakót én nem tűrök . . . hühühü . . . Ez a köszönet, ez a hála, hogy annyi ideig gondját viseltem . . . hüühühü . . . Nekem ilyen utálatot hoz a házba . . . hüm . . . amelyik mindjárt megfojtja az én . . . hüühüm . . . drága aranyos egyetlen . . . hüm . . . macskámat.

Szimath hiába kérdezősködik, hiába magyaráz, a néni hajthatatlan és vigasztalhatatlan. Csak annyit mond, hogy a kutyát elvitték a hivatalba. Nosza utána, nehogy még nagyobb bajt csináljon valahol ez az ő ismeretlen szerzeménye. Az uton találkozik az osztályfőnökével.

— Hallja Szimath ur, ha azt a kutyát még egyszer beküldi a hivatalba, én rögtön a peczerhez küldetem a dögöt. Végigcsufította az egész lépcsőszőnyeget. Nem értem, hogy tarthat valaki ilyen csuf dögöt.

— De kérem . . .

— Ne kérjen semmit. Hanem azt a kutyát többé ne lássam — s az osztályfőnök ur a faképnél hagyta Szimath ellenőrt.

Ez most már dühösen nyomoz tovább és megtudja a hivatal portásától, hogy az ő rendes kosztos helyére vitték »az ellenőr ur kutyáját«. A kosztos asszony lármája már messziről kihallatszik az udvarra.

— Nem. Nem adok kosztot az ilyen urnak. Ha mind itthagynak is a többiek. Nem adok. A gyalázatos. Még ide meri küldeni azt a dögöt. Ilyen kár, ilyen kár! Hát ki fogja nekem ezt most megfizetni? Még az kellene csak, hogy a kutyáját is én kosztoljam. Inkább magam is éhen vesszek. De nálam többet nem kosztol.

Szimath ur megjelenik a konyhaajtóban. Nem ér rá kérdezősködni, mert a kosztos asszony, egy jól megtermett, piros-pozsgás gömbölyű menyecske, a szemrehányások özönével fogadja.

— Hát már volt lelke a tekintetes urnak, hogy egy szegény asszonyt így a világ csufjává tegyen? Volt lelke hozzá? Még hogy ideküldi a házamba azt a fertelmes kutyáját. Talán bizony hogy kosztot adjak neki. De hiszen kikosztolt az már énnálam. Itt ugyan többet nem eszik! Ezt a csufot, ezt a szégyent! És mind csak a tekintetes ur miatt.

— De hát mi baja van velem, jó asszony?

— Hogy mi bajom van? Még a tekintetes ur kérdi? Hát az a bajom, hogy a gyönyörűséges kutyája, amíg én a vasuti emberrel beszélgettem, minden nyers tésztámat megette! Ez a bajom. A kosztosoknak már nem tudtam tésztát csinálni! Ez a bajom. Persze a tekintetes ur nem érzi, hogy milyen nagy szégyen ez egy kifőzőnére . . . milyen szégyen — s a kosztos mama csupa szégyenkezésből olyan sirásba kezd, mint a záporosó.

Szimath bácsi pedig már most valósággal dühöng a saját kutyája felett. Rögtön agyonveri azt a bestiát, amint ráakad.

A további nyomok a kávéházig vittek. A kávéház előtt nagy csődület, kíváncsi emberek egész sokasága zárja el Szimath bácsi elől az utat. A tömeg közepéből nagy káromkodás, püfölés zaja, köze kutyák sivalkodása és néha egy hang, amint tulharsogja a zsinatot:

— Ne tessék bántani, ez az ellenőr ur kutyája!

Szimath bácsi vakon tör magának utat a vihogo csődület között. Mikor a kávéház ajtaja elé ér, látja, hogy a földön egy rakás kutya hempereg és marakodik. A rakás egyik oldalán egy katonatiszt vagdos abba belé a maga hatalmas korbácsával, a másik oldalán pedig egy kötél rángatózik ki belőle, amely kötélnak a felső végét egy vasuti málházó huzza. Ez kiabálja közbe-közbe, hogy:

— Ne tessék bántani, ez az ellenőr ur kutyája!

Szimath bátyánk odaugrik a kötelet tartó emberhez.

— Az öregapád kutyája, te számár!

Azzal kirántja a kötél végét a málházó kezéből s a marakodó kutyák közé dobja. Látta már, hogy melyik légyen az az ő kutyája. Ráismert a mult éjszakai hálótársra.

Brukszelesz, amint érezte, hogy nem tartják vissza a kötélnél fogva, még egy iszonyut harap a katonatiszt kutyáján, azután — uzsdé! be a publikum lábai közé. Onnan meg tovább, végig az utcákon, vágató galoppban. Nyakán a kötélnel és a fehér táblával, amelyiken ríktó betűkkel diszeleg ez a felírás:

»Szimath ellenőr ur kutyája«

Szimath bácsi azóta sem »siboltatott« kutyát. Azt sem türi, hogy mások »siboltassanak«. De a vámosgyepi főnöknek sem bocsátja meg ezt az ajándékot, amíg él.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Nagy-Ugróczra. Ügyében tettünk lépéseket, és ígéretet kaptunk, hogy az rendezve lesz.

T. G., Fűzes-Abony. Csupa tévedés. Aki *magába az egyesületbe* akar belépni, az kapja azokat a kedvezményeket, és fizeti azokat az illetékeket, amelyek a lap élén van-

nak kitüntetve. Aki azonban *csak a lapot magát* akarja járatni, annélkül, hogy az egyesületbe belépne, az havonként egy koronát fizet és semmit egyebet. Fizeti pedig addig ezt az egy koronát, ameddig a lapot járatni akarja és ezért baleset ellen van bebiztosítva, szintén addig, amíg a lapra előfizet. Ezzel kap egy tisztességes és tanulságos jó szaklapot, ami talán szintén megér valamit. A 60 éves koron tul semmiféle intézet senkit baleset ellen nem biztosít. Egyébiránt utolsó számunkban »Lapunk terjesztése« című cikkünkben megvannak mondva a közelebbi feltételek. A jövő hét folyamán személyesen beszéljük meg a dolgot. Kimegyek.

Imre, Pálfalva. Hohó, tisztelt munkatárs ur. Ez nem gílt. Hogy nekünk két hét múlva jelentsen be egy eseményt, csak azért, mert ön abból egy novellát akar előbb faragni. Reánk nézve az a fontosabb, hogy az eseményt mielőbb megtudjuk, nem pedig, hogy szép novellát tud-e abból valaki csinálni. Azt mondja levele végén, hogy folytatása következik. Minek a folytatása? A levélnek-e, vagy az öngyilkosságnak?

R. Á., Szombathely. Lapunknak szűk keretei mellett még az aktuális dolgokat sem hozhatjuk, ahogyan szeretnők. Türelmet kérünk, alkalmilag hozzuk.

Asztalovszky Kálmán, Dovella. Tagsági díja, mint alapító tagé, havonként nem 5 korona, hanem 3 korona 40 fillér, feleslege van e szerint 1 korona 60 fillér. Legközelebbi pénzküldéskor kérjük ezt figyelembe venni.

— *Bágyi István, F.-Abony.* Tagsági díja, mint alapító tagé, 3 korona 40 fillér, kaptunk 2 korona 50 fillért, hiánya van e szerint 90 fillér, sziveskedjék azt pótolni.

— *Adaska Mihály, Melcsicz.* Elkönyveltük február és márczius hónapokra, fölöslege van azonban 1 korona 60 fillér. Legközelebbi pénzküldéskor kérjük tekintetbe venni.

— *S. Berbuch János, Isaszegh.* Elszámoltuk november hóra. Fölöslege van 60 fillér. — *Hubatka József, 2651.* Folyó évi május hó 31-éig teljesen rendben van.

— *Áos Lajos, Rákos-Csaba.* Elkönyveltük december hóra. Várjuk. Küldöttünk. — *Sütő András, Zemir; Miklósi György, Balásfalva; Mészáros László, Derecske; Juhász Ferencz, Budapest.* Február hóra számoltuk el.

— *Glázer Béla, Piski; Schwarzkof János, Pécs; Benke Gábor, Kispeszt; Kiss István, P.-Cséri; Drahos Gábor, Ebfalva; Schiff Henrik, Temesvár.* Elszámoltuk február és márczius hónapokra.

— *Barabás Károly, Belovár.* Április hóra számoltuk el. — *Rusz Vilmos, Zágráb.* Elkönyveltük márczius és április hónapokra.

— *Vécsői Vilmos.* 3227. sz. tagunk javára elszámoltuk. — *Mátyás Vincze, Orczifalva.* Cheque-lapot küldöttünk. A miskolezi vasuti naptárt még folyó évi február hó 9-én postára tettük. Sziveskedjék a postahivatálnál kutatni s annak eredményét velünk tudatni.

— *Tarkósy József, 3581. Cs.-Bagos.* 30 fillér fölöslege van, mert tagsági díja havonként csak 3 korona 40 fillér. Kötvényt elküldöttük.

— *Mandák János; Takáts Mihály, Budapest.* Hiányuk van 1 korona 40 fillér, mert tagsági díjuk, miután már egyesületi jogaiba léptek havonként nem 2 korona, hanem 3 korona 40 fillér, sziveskedjenek ezt még pótolni s ezentul havonként 3 korona 40 fillért küldeni.

— *Fábriciusz Samu, Győr.* Tagsági díja 3 korona 40 fillér, hiánya van e szerint 40 fillér, kérjük pótolni. — *Klobucar Márton, Oriovac,* 6 korona 80 fillért; *László Ferencz, Kolozsvár,* 5 korona 40 fillért; *Szücs S. T.-Szt.-András,* 6 korona 80 fillért; *Drab János, Kassa,* 6 korona 80 fillért; *Jurescu István, Krussovecz,* 6 korona 80 fillért; *Béczy Vincze, Ivanecz,* 9 korona 90 fillért; *Gelba Mátyás, Lipótvár,* 12 korona 20 fillért; *Könyves Kálmán, K.-Félegyházán,* 11 korona 79 fillért; *Moldoványi Ferencz, Kiszács,* 19 korona 79 fillért; *Bartók Béla, Oroszka,* 22 korona 12 fillért; *Sziklai László, Budapest,* 30 korona 98 fillért; *Nagy Sámuel, Debreczen,* 13 korona 60 fillért;

Kertész Albert, Szár, 6 korona 70 fillért; Gáspár Vilmos, Csákovár, 19 koronát; Guttmann Ignác, S.-A.-Ujhely, 49 korona 10 fillért; Holubek Lambert, Miskolc, 37 korona 90 fillért; Zsebők István, Ács, 10 korona 20 fillért; Zsigó György, Nagy-Várad, 37 korona 88 fillért köszönettel nyugtázunk, megfelelően elszámoltuk. — Kiss István, P.-Cséri. Megfelelően elkönyveltük, szíves fáradozásait köszönjük, magunk is hisszük, hogy eredménye nem fog elmaradni Bárcsak minden egyes tagunk venne magának annyi fáradságot, hogy egyesületünket terjessze s részére tagokat gyűjtsön. — Pító János, Erdély-Szerdahely. Hiányzó lapokat és chequeket elküldöttük. — Gombos Sándor, Szeged. Tudomásul vettük, előjegyeztük, jelzett időig várunk. — Illyés Mihály, Haraklány. Megfelelően intézkedtünk, pótoltuk. — Kubinyi József, Budapest. Kívánságát előjegyeztük s teljesítettük. — Chrien Ádám, Selmező. Pótoltuk. — Szűcs Sándor, T.-Szt.-András. Felvételi lapokat megkaptuk, köszönjük. — Seres Henrik, Kassa. Szíves intervencióját és értesítését köszönjük. — Asbóth János, Budapest. Jelzett időig szívesen várunk. — Elbl Károly, Budapest. Elkönyveltük február és márczius hónapokra. — Szádeczky Dániel, Kassa, 18 korona 6 fillért; Szathmáry Károly, Uj-Arad, 32 korona 98 fillért; Ujváry Péter, Szegzárd, 6 kor. 10 fillért; Balázs Márton, M.-Ludas, 13 korona 10 fillért; Biró Ede, Kovászna, 10 korona 80 fillért; Gottrich Márton, Szt.-Lőrincz, 18 korona 43 fillért; Rudolf János, Szombathely, 17 korona 36 fillért; Lócsey György, Tóvis, 21 korona 90 fillért köszönettel vettük, megfelelően elszámoltuk. — Horváth Gábor, Csála. Elkönyveltük márczius és április hónapokra. — B. Gy., Budapest. Olvastuk levelét, így általánosságban irt dolgokra sem választ, sem tanácsot adni, valamint lépéseket tenni nem tudunk. Keressen fel bennünket hivatalos helyiségeinkben, ott megbeszélhetjük az ügyet kimerítően, s ha lehet, szívesen járunk közbe. — Barbarits Károly, Sziszek. Tagsági bevallása ügyében Glosz urnak irtunk. — Petyko, Eger. Igen, teljesen rendben van. 4103. sz. tagunk részére is beérkezett február és elszámoltatott. — Dr. Kocsy Pál, Arad. Elszámoltuk február, márczius, április, május és június hónapokra. — Tóth Ferencz, Anina. Köszönettel nyugtázunk 27 korona 20 fillért, megfelelően elszámoltuk. — Gyuricza Antal, N.-Várad. 1480., 1481. és 929. sz. tagjaink javára könyveltük el február hóra. — Für Vilmos, Fogarás. Márczius és április hónapokra számoltuk el. — Sebestyén Sándor, Budapest. 173. és 1015. sz. tagjaink részére elkönyveltük. — Berinstedt István, Debreczen. Februára számoltuk el. — Boros Károly, P.-Fenyő. Elkönyveltük január és február hónapokra. — Kiss Lajos, Duna-Pentele. Elszámoltuk 304. és 3045. sz. tagjaink részére, elszámolást küldöttünk.

Felelős szerkesztő: **Temesváry Alajos.**

Dr. Kalinovszky-féle

„Dentodol” szájviz, fogpor és fogszappan

Kitűnő felülmulhatatlan szer, már rövid használat után a fogakat hófehérre csinálja, a fogkövet feloldja, szájbetegségeknél kitűnő antiseptikus hatással bír és kellemes szájizt hagy használat után hátra.

Kapható Budapest, kerepesi ut 62, I. em.
a fogorvosi műteremben
és minden gyógyszerertárban.

Nagy üveg 2 korona, kis üveg 1 korona
Fogszappan 1 korona, Fogpor 60 fillér.

Elvállal mindennemű
épületmunkákat

házak

jókarban tartását,

esekély

átalányösszeg

mellett.

Költségvetést
díjtalanul
készítik.

Schönfeld József
épület- és mű-lakatos

Gyár :

BUDAPEST,

Rottenbiller-utca 54.

**Gazdasági gépek
szakszerű kijavitása.**

Költségvetést díjtalanul készítik.

! Uj találmány!

„RADICIN”

egyedüli szer, a mely egyszerű kezelés mellett minden **tyukszem** bőrkeményedést 5—10 nap alatt gyökerestől eltávolít.

== **Ára 70 fillér.** ==

Kapható minden gyógytárban.

Központi szétküldés: **KÖLCSEY Z. LAJOS Budapest,**
VIII. ker., Rökk Szilárd-utca 27. sz.

80 fillér beküldése mellett (levélbélyegben is) postán bérmentve megküldetik.

HOHENBÜGLER FERENCZNÉ

nagyvendéglője

BUDAPEST, VII., Aréna-ut 58/a.

Áthléták és színészek találkozóhelye.

Kitűnő izletes magyar konyha. — Mérsékelt árak.
Kitűnő magyar borok. — Kőbányai Dreher-féle sör.

Egyleteknek megfelelő mellékhelyiségek.

Bor házhoz küldve 5 litertől kezdve :

Kitűnő asztali fehérliterenként 35 kr.
Kitűnő nehéz vörösbor..... > 45 kr.